

BORSSZEM JANKÓ

Kandó Kálmán.

A nagy kerekék közé aprókat alkalmazni, a kemény anyagok surlódását puha közbetétekkel csökkenteni: ez az okos gépinester eljárása. Ilyen kerék ő méltósága s nem — mint sokan szeretik állítani — az ötödik, sőt miniszteri tanácsosi ezimén is tovább terjed hivatási köre, a mennyiben ő az Angol Királynénak a magyar miniszterelnök személye körüli minisztere.

Mert az olyan nagy két kerék, mint Deák Ferencz és Andrásy Gyula, nem minden csikorgás nélkül fogott volna egymásba s igen jó volt közibök az a kisebb kerék, mely serényen forgott közöttük s tizet fordult, mire ők egyet.

Az igaz, hogy kerékek az a híja van, hogy nincsenek meg minden fogai; de hiszen egy részét öregség hordta el, s ezt a nagy urat mindnyájan tiszteljük, (tán mert mindnyájan félünk tőle), másik úgy kopott bele a közbenjárásba, mert az ily nagy kerekék szoritják ám a kicsit, s nem hinném, hogy két oly nagy ember, mint Deák és Andrásy, ellehetett volna egy kis összekoczezanás nélkül, ha nincs itt Kandó, a jó öreg Kandó, a kit Deák is megszidhatott, mikor Andrásyt gondolta és megfordítva.

S neki nem derogálhatott, mert mindkettő oly régi barátja és mindkettőnek igazi nagysága semmi ahoz képest, a mekkoráknak ő tartja.

Aztán nem is ártott meg neki, mert volna-e oly szép fehér feje, ha annyit meg nem mosdatja?

Igaz, hogy dolga nincsen sok, de legalább elvégzi, a mije van és nem képviselő, holott ráérne, míg mások képviselők, holott nem érnek rá.

Olvasóink major domus szerepében látják őt, mosolyogva, a hogy mosolyogni szokott, mikor ő, a világ legbékeszeretőbb embere, érzi, hogy béke van az országban.

Meg vagyok győződve, hogy ha minden államnak őt olyan embere volna, mint Kandó, s minden államnak volna annyi esze, ezekből alakítani meg cabinetjét: haza lehetne küldeni az ármádiákat krumplit kapálni s Európa nagy problémája meg volna oldva.

Béke házi sipkájára!

B. J.

A Kisfaludy-társasághoz.

— Están dalaiból. —

Soká hallgattam, mint a sár,
Miként a „Buda-pesti Szemle.“ —
De most hallgasson, a ki bír,
Már ezt a kortyot nem nyelem le.

Nem szóltam, tizszer a midőn
Beültetvén a költő-halmot,
Taggá száraz poéta lőn,
Tapodni azt a száraz malmot.

Nem szóltam, bár rút volt a tett,
Hogy elhallgattatott kajánul,
Midőn egy uj elméletet
Írék Romeo s Juliárúl.

Nem szóltam, Vitéz ünnepén,
Hogy a dijt és hirt hazaszerte,
Mig tiszta bort áldoztam én,
A viznek poétája nyerte.

Nem szóltam, a midőn a clique
Egy Vajda Jánost elibém tett,
Ki, bár miként iparkodik,
Engem e földön el nem érhet.

Hallgattam mint a hal (pedig
A hal tőlem beh távol esik!)
Hogy ő, ki nem csak nem iszik,
Tag Dobsa lőn, ki nem is eszik.

Nem vertem föl a drága hont,
Nem hirdetem, mi szörnű vétek,
Hogy a magyar Anakreont
Irigyen úgy kifeledétek.

De az idén irtóztató
Vad, véres átok szálljon rátok,
Hogy kihagyatok s azt a jó,
Joó egrit nélkülüm ivátok.

A Kunságban.

Fiú. Éd's apaam, mi jaz a vörös a kee szaajaaba ?

Apa. Haat a nyeevem.

Fiú. Hogy a nyila üsse mög — mind eesodri előlem a húskát.

Az orvosok és a taksa.

— Intoxicatio pecunialis, idest: praesenti medico nil nocet. —

Dr. Bókai. — Én mint elnök (*Nagy lárma.*) . . .
Uraim, én mint elnök (*Roppant zaj*) . . . T. gyülekezet,
én mint elnök . . .

Dr. Grósz Louis. — Madame et Messieurs!

Dr. Siklósy. — Ohó, itt nincsenek „madámok“!

Dr. Grósz Louis. — Madámok nincsenek, de közöttünk van madame Hygiea. Ezt megkülönböztetni kötelessége minden udvarias orvosnak. Azonban Messieurs! Az orvosi taksa most igen alacsony. (*Élénk helyeslés.*) Ugyanakkor, midőn Budapesten csupa 3—4 emeletes házat építenek, már szépitési okokból sem engedhetjük, hogy minden utczában olyan alacsony földszintes orvosi taksák álljanak. (*Általános helyeslés.*) Hisz ez már valóságos „ataxie“, uraim!

Dr. Helfer. — Was redt' der von an Adaxl? Uraim! Itten semmi adaxli! Wir sind Doctores, igenis Doctores sind wir! Wir haben ein Diplom, mig másoknak legfőlebb egy diploe van in den Knochen. (*Helyeslés.*) Engedjék meg, meine Herren, hogy arra az anecdotéra zu erinnern,

hogy a kutya, mikor a macska, als nämlich der Tod mit dem Holzhacker az erdőben összetalálkozott, (*Zaj*) azaz hogy, a mint Nagy Frigyes mondá (*Nagy zaj*) a mohácsi ötközet után. (*Lárma*) De kérem, micsoda tombola ez?

Dr. Rózsay. — Semmi tombola, uraim! A tombola jótékony czélú szokván lévén, de nekünk most csak egy jótékony czélunk lévén azaz, hogy patiensseinken könnyítvén az orvosi taksa fölemelése által nemcsak, de sőt inkább — hol is hagytam? Igen a taksa . . . (*Helybenhagyó tombolás.*) Kérem, én azért léptem a zostrumra . . .

Dr. Ambró. — Tán a rostrumra?

Dr. Rózsay. — Igenis kérem, a rostrumra, mert még mainap is az 1827-iki rostrum szerint . . .

Dr. Siklósy. — Tán zostrum szerint?

Dr. Rózsay. — Igenis, azért léptem a zostrumra, kérem alásan, mert az 1827-iki rostrum a mai igényeknek nem felel meg többé. Az 1827-iki rostrum, kérem . . . azaz, hogy rostrum . . .

Dr. Bókai. — Zostrum, zostrum!

Dr. Rózsay. — Bocsánat, kérem, az 1827-iki, kérem alásan, az 1827-iki zost . . . azaz, hogy zostrum, igenis kérem . . . rostrum már mai nap is élti tultengésben szenved, miáltal lehetend annak szabályozása, hogy mi is élni akarunk, ámbár orvosok vagyunk, illetőleg vonatkozik a közönség és orvos aránya, viszonya mellett — azaz hogy, hol is hagytam? A . . .

Dr. Grósz Louis. — Messieurs, quelle horrible rhétorique. Excusez, de mi azért vagyunk itt, hogy az orvosi taksákat fölemeljük. (*Helyeslés.*) Én úgy hiszem, hogy francziaságom kétségbe nem jöhet, s ezért szabad önöknek magyarán megmondanom, hogy: „Messieurs, à Paris on paie 20 francs la visite.“ (*Sohajok.*) Oui, Messieurs, a hires docteur Ricord, dr. Sugár Fádián tanítványa . . .

Dr. Siklósy. — De kérem, ne ollendorfozzunk itten! Térjünk át a dolog velejére. Én azt mondom, hogy ne dráigsuk el nagyon a praxist, mert különben a publikum nem hivat orvost és magától fölgyógyul. (*Helyeslés.*) Díjaztassuk magunkat szerényen, de jól. (*Élénk tetszés.*) Én személyes vagyok és például egy tyukszemoperációt 200 forintra taksálok.

Dr. Fodor. — Ohó kérem, ez nem megy; that's impossible! Tekintsenek kérem, Angolországra; ott a legroszabb surgeon sem mond „jó napot“ 20 font sterlingen alól. (*Igaz!*) Spencer Wells, kérem, a hires ovariotomista, egyszer a következő expens-nótát praesentirozta egy betegénél: (*Halljuk!*)

Egy ovariotomia	10,000 font sterling.
Két ásitás (à 50 font)	100 „ „
Egy orrfuvas	100 „ „
Három köhintés (à 30 font)	90 „ „
Egy botlás a küszöbön	350 „ „
Kocsi	50 „ „
Reparaturák	100 „ „
Hirnevem csorbitása fejében, miután a műtét rosul sikerült	1000 „ „

Summa: 11,790 font sterling.

Uraim, én idealista vagyok, tiszta idealista; azért én ideális orvosi taksák mellett küzdök. Az általam idézett an-

gol expensnóta körülbelül megközelíti ezen ideáloamat. (Helyeslés.) Én ilyen paradigma szerint kívánom taksáinkat megállapíttatni. (Élénk tetszés mindenféle zajos nyilvámulásai.)

Dr. Kurz. — Nekem is élénken tetszik ezen elv, csak azon amendementot szeretném még fölhozni, hogy az éjjeli vizitek eltöröltessenek. (Helyeslés.) Kérem szépen, az orvosnak nincs éjjele. Ha valami pátiensnek éjjel a legcsekélyebb baja esik, például egy kis guta vagy fuladás környékezi, ucu az orvost költik föl. Mért nem a juris doctort, vagy a philosophiae, vagy theologiae doctort? Hanem mindig épen a medicinae doctort! (Ugy van! Helyes!) Nem azt akarom ezzel mondani, hogy éjjeli viziteket épenséggel ne csináljunk; de miután a leghoszabb nap 10 óra s az éjjel 14: e szerint 14-szeresen kell megfizetni az éjjeli vizitet. (Zajos helyeslés.)

Dr. Ambró. — De hát mikor legyen tulajdonkép éjjel? Mert sok ember az éjjelt nappallá teszi ám, az antipodoknál pedig pláne akkor van éjjel, mikor nálunk nappal.

Dr. Kurz. — Erre nézve legjobb lesz kimondani, hogy éjjel akkor van, ha az orvos alszik, akár süssön napvilág, akár holdvilág. (Általános helyeslés.)

Dr. Fodor. — Én mint idealista még azon amendementot tenném, hogy prózai bankó helyett az orvost mindig arannyal vagy ezüsttel fizessék, és pedig vagy font sterlingekkel, vagy napoleonokkal.

Dr. Grósz Louis. — A Napoleonok ellen kénytelen vagyok föl szólalni. Je suis républicain, Messieurs, il n'ya plus de Napoléons! Nincsenek többé Napoleonok; e méltelye a pénzvilágnak szerencsére végkép eltűnt a politikai pénzforgalomból.

Dr. Reismann. — Igaz, de nem is. E fölfogás szerintem a politikába vág. De minthogy az orvos valódi katonas mint hős szembe száll a legnagyobb veszélyekkel, a katonának pedig a politikába kottyantania tilos, én . . .

Dr. Ambró. — No jó jó, ismerjük az ön szempontjait.

Dr. Reismann. — Mi meg az önét!

Dr. Fodor. — Én még a dr. Siklósyét is ismerem.

Dr. Siklósy. — Hát én nem ismerem a dr. Fodorét?

Dr. Helfer. — Ich kenne valamennyi Standpunktjait! Esik nekem bele erre eine adomát. Egyszer egy professor egy rigorosantul kérdez, mondjon nekem — will ich sagen, beszélje föl . . .

Dr. Bókai. — Ej uraim, ne gyermekeskedjünk, kollegák!

Dr. Rózsay. — Ahá, da spricht der gyermekorvos.

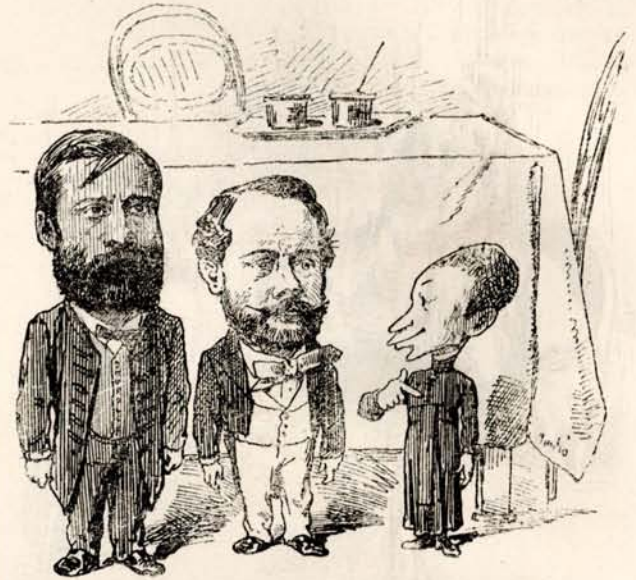
Dr. Bókai. — Azon kérdésre feleljünk meg most, hogy elfogadjuk e hát a Spencer Wells-féle taksát a miénk alapjául, dr. Kurz és dr. Fodor módosítványaival?

Mind. — El! el! (Mindenképpen elfogadjatik.)

Dr. Bókai. — No ha mind el, én is el. (El. A többiek is el, rebus bene gestis.)

Kís óriások.

— A m. t. akadémia három titkára. —

Gyulay Pál. Szabó József. Frankli Vilmos.

Álarczosbáli földrajz.

— A mult hétről savanyodott ránk. —

Női domino. — Oh, te csalatkozol, én nem vagyok pesti nő, én . . . én . . .

Ur. — Nos, te . . .

Női domino. — Én . . . Lüttichből való vagyok. (Félre.) Remélem, elég távol eső várost mondtam.

Ur. — Lüttichből? Tehát irlandi nő vagy!

Női domino. — No, te is jól tudsz földrajzot; hisz Lüttich Belgiumban van.

Ur. — Csalatkozol s ezt be is bizonyítom azonnal. Hogy hívják Lüttich városát francziál?

Női domino. — Liège-nek.

Ur. — Helyes. És mit tesz „liège“ magyarul?

Női domino. — Annyit mint dugaszfa.

Ur. — És hogy hívják a dugaszfát németül?

Női domino. — Ugy hogy: Kork.

Ur. — Nos, Cork pedig tengeri kikötő Irland déli partján, miáltal be van bizonyítva, hogy ha Lüttich-i vagy, irlandi nő vagy.

Női domino. — (ez irtóztató szójátékon megzavarodva.) No hisz tudod . . . már gyermekkoromban elszakadtam Lüttichből, . . . meglehet hogy csakugyan odavaló vagyok.

Plantamour esillagász urnak Genfben.

Ön f. é. auyasztusra sziveskedett megjövendölni a világ végét. Azon reményben, hogy számításából engem kifelejtett, s hogy ez az én lebeszeteremre befolyás nélkül marad: vagyok cancanos szoknyalebegésszel figyelmetlenségébe ajánlott

„Uj világ.“

Bójtben.

Hodie Mili, cras Tili!

MONOCLES.

CSODABOGÁR.

„Tiszteld a hosszú orru hazafiakat!“

— Komoly vezérczik a „Gyorsposta“ e heti 34. és 35. számából. —

(Szóru szóru.)

„Rettenetes és kutyaliter iszonyu egy állapot az állapot. Eddig mindig csak a mérséklet vizipuskájával petyegtetem a vizecskét, de saját maga-párti Deák atyus és vele-párti fejét csengetyű módra rázó Csengery tudós“ farba rugják a komoly igyekezetet.

Igen, mi negyvennyolczasok „vagyunk azon szerencsés vitézek, kik ellen az összes politikai sajtó tajtékzik, a miért az összes politikai sajtóra nem adunk egy fityinget sem, a miért nem alkalmazzuk irmodorunkat azon gyámoltalan, anyám-asszonyféle irmodorhoz, melyet, hogy lejárhassanak, megkövetelnének. De mert azt hisszük, hogy gyatrabb egy sajtó még nem csipogott a föld színén a jelen magyar politikai sajtónál, büszkeségünk abban áll,“ hogy odaüthetünk ahol szaporodik.

„Ugy látszik, hogy bizonyos emberek csak azért koptatják a tollat, hogy irjanak valamit, s mert talán fizetnek valamit azért amit irnak;“ de egy valódi hazafi ingyér ir.

„A ki ily politikával szemben még mindig a mérséklet rókatánczát járja a közönség előtt,“ az kösse föl magát inkább. „Odaértünk, hogy most már akar tüzes taplót is rakhatunk a nemzet egy részének fülébe s nem fogja emelni még csak a talpát sem.“

„Oly kirívó jele ez a gyámoltalan szuszimusziságnak és a tityitutyiságnak — hogy még! Még azt mondják

tiszteljük az országgyűlést. Kik? Mi! — A ki tisztelni tartozik hát az tisztelje; de mi nem, még ha egekig érő vaskalapban járna is.“

„Különben mi is adunk igazat a tityitutyi cikkiróknak, ha tubákös pikszisból nézik az időt és azon katarusos hitben élnek, hogy a kórságnak még semmi nyoma nem látszik alkotmányának ősi bundáján s hogy nem rendszeresen kikanyított nyavalya. Ámde, ha a tityitutyi cikkirók ezeket állítanak, ugyancsak a szemök közé — nevetnénk.“

„Bizony kórságos állapot, midőn ellenzéki írók (t. i. P. Szatmári K.) valami új találmányu tűzoltási viszketegből az itt-ott mutatkozó fiatal lángot agyon akarják szuszogni, megszokván a hálósapkás aluszékony beszédet mit évtizedek óta feeseznek a kávé-csészék mellett.“

„Hiszen drágalátos írói a tityitutyi cikkeknek! látják mire mentek schláfrók susogásu sohajtozásaiikkal s hogy a kórságos tisztelet cloakájában fulnak meg. Hiszen a „Hon“ az ő rémséges nagy lebbentyű bölcességével évek óta merintgeti a tengert holmi Hegedüs- és Szathmáryféle kanalakkal, anélkül hogy a saját maga alatt csinált sárura egyebre mutathatna; pedig higyjék meg önök, ha az önök tityitutyi cikkei helyett a férfias erélynek igazi hangja beszél a közönséghez,“ azóta rég lefejtették volna a kormány bürét taplónak.

„Hiszen a magas mennyekben sem mondathattak volna eszesebb beszédek, mint a milyenek abban az isten kegyelméből álló bódében elmondattak s vajjon mire mentek vele, drágalátos uraimék? Hallgattak az önök povedálására egy fitying árut? De! látván hogy a szép szó nem fog, verték volna meg — mint az angol parlamentben elégszer történt — ökleikkel a padokat; látták volna csak azok a bahotázó, jóllakott urak ott, hogy kezd indulni a dolog, biz istég másként állna most ügyünk, de egészen. Mert valóban higyjék meg önök, írói a tityitutyi cikkeknek, hogy szégyen ugy nyápiczkodni mint a hogy önök nyápiczkodnak. Veszett egy bonyadalom ez, melyet „damen“-ujjak nem oldoznak szét de soha. Hát csak menjenek önök a maguk szemetes portája elé s ott nézzék meg, mi veszi el a mai magyar politikai sajtó tekintélyét és becsét. Vezérczikekben Lónyay ellen van az író keserves erőlködésben, a másik rovatban meg hasábok vannak írva a gazdag ragyogásu Lónyay-bálról; le vannak írva az illusion-ruhák sárgafekete kokárdákkal és a nagy ezüst tálak Ézsau-lencsével, amit a baloldali követ urak gyausitásaik daczára szépen föl-eszegelnek. Ha én tudom azt, hogy honnan került az a tál oda, hát nem eszem abból a tálból!“

Igen, csak menjenek önök a maguk szemetes portája elé és ott nézzék meg, hogy míg szarvasbogár módjára ágaskodnak, addig szó nélkül türik a Kecske-méthy és Ágák hazafiatlan működését. Csengery és Kemény persze nem irnak most, a mi hangunk miatt. Ám csináljon tehát Szathmáry ur szent szövetséget a jobboldali sajtó matadorjaival, adjon nekik pusztát és mézes piszkótát, nevezzenek el minket akár vonyító farkasnak: mi a magunk utján járunk czentul is!*)

Tityitutyi.

*) Conducat sanyitatis. B. J.

Katekizmus és természetrajz.

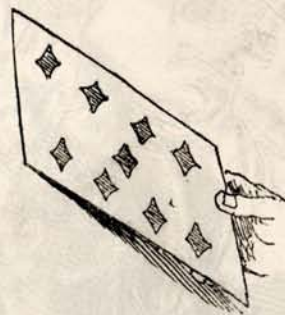
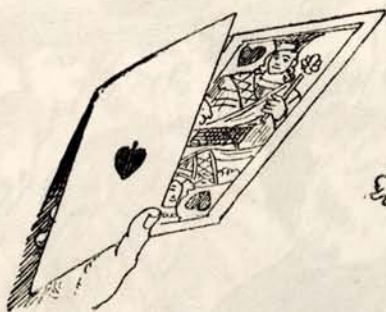
Szeretetben egymással!

Természetrájk és katekizmus.

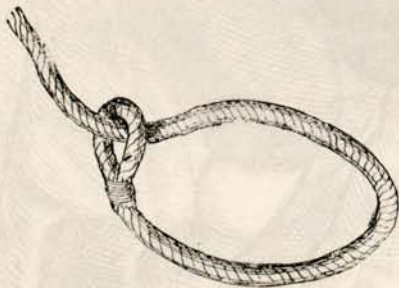
Mint kutya és macska.

Védbeszéd.

T. cz. közönség!

A lapokban nagy zajt ütnek a játékbárlangokkal. Azon kezdem, hogy egyik sem bárlang, hanem szép termék. De ha valaki mégis bárlangnak mondja, legyen az övé. Hanem hogy a roulettet meggátolja az ember alkotmányos országban, hol a személybátorság s a ház szentélye első sorban áll: oda policzáj kell, de nem rendőrség. A ki akar játszani, hadd játsszék. Vagy nyer, vagy vesz. Nem parancsol-

nak, hogy a kötélverőt is befogjam, amiért valamely életunt az ő kötélével akasztotta föl magát?

S ha már a játékbárlangok ellen olyan nagy animositást méltóztatnak kifejtteni, honnan van az, hogy oly kapva méltóztatik kapni a t. cz. közönségnek a grümdolásokon? Avagy oly szabadalmazott dolog a grümdolás. mint a milyen szabadalmazott emberölő

a hóhér? Vagy a homöopatha hasonszenvedész? Vagy az allopatikus?

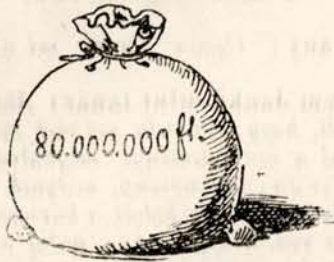
És mennyivel jobb a börze? Vagy azért jobb, mert a magas kormány ügyel föl rá? Hány család jutott már tönkre általa s a börze, a helyt hogy megszorították volna, csak annál jobban fölkapott.

Ha valami honleányka beleunván a meddő erénybe s kamatoztatni kívánja csábító tőkét: kapu-

czinusnak vagy páter Gábielnek álljon be a rendőrség és igyekezzék puskatussal visszatérlni Tinikét az erényesség paradicsom-kertébe?

Mennyivel különb az igérvény a kártyánál?
Hogy néhány Fortunatus meggazdagodjék: szabó,

kezyüs, rézöntő: viszi keserves forintjait a tükrös, pamlagos tigrisbarlangba és vérével fizet.

Ismeretes loyalitásom mellet, melylyel a magas kormány bölcsessége iránt viseltetem: mégis bátorságot veszek magamnak kérdezni, mennyivel különb

BECS.				
8	44	30	21	2
PRÁGA				
90	7	16	50	1.
BUDA.				
31	60	89	70	5
LINCZ.				
3	4	8	16	32

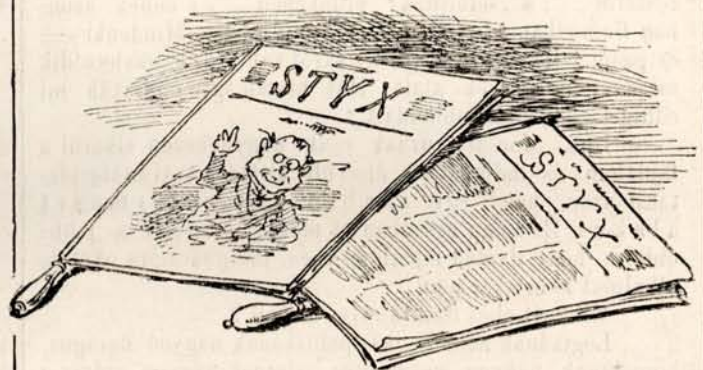
a lutri a játék-bankoknál? Nem-é véres verejtékkal összezsugorgatott filléreit áldozza föl a szegény nép az álmotot terno molochjának? Kell állami czélokra? Ugy hiszem, hogy a munkás és takarékos nép nagyobb hasznára van a t. cz. álladalomnak, mint a magát lutriért törő szegénység.

Csak egy orvosa van a játéknak és egyéb önkényes nyavalyáknak. Ez maga a

p. t. publikum.

Boszantotta, például, a sajtó néhány legye. Túrte egy ideig; de aztán beleunt, saját iniciatívából kezdett ellene irtó háborút s ma csak hirben, vagy hogy igazán szóljak, hirhedségben él a két

Kérem tehát ezek folytán a t. cz. közönseget' hogy az absolutiót nekem kiadni ne terheltessen.

Kerestetik

egy francia nyelvmester, a ki üres óráiban egyéb idegen nyelveket is beszél és vállalkozik rá, hogy a „Keleptyü“-t mindennap lefordítja magyarra. Saját jóvoltára igen üdvösnek tartanám, ha az illető siketnéma lenne.

A „Keleptyü“ összes előfizetője.

Logika.

I. Az országházban. Simonyi Ernő mint igazhitű 48-as kezdi el szónoklatát ezenképen: „az egyesnek személyes hitele igen; de az országnak mint országnak hitele nincsen.“

Azután folytatja; de minthogy komoly dologról van szó, s ő neki bizonyítania kell, hogy Magyarországon igenis föl lehet állítani az önálló bankot, megfelejtkezik 48-as voltáról s ekép bizonyít: „akkor (1848-ban) Magyarországnak mint önálló országnak Európa még semminemű hitele nem volt, sőt neve is alig ismertetett mint országé; míg most Magyarország hitellel bír.“

II. A sajtóban. Mocsáry ur referálja az Ellenőrben, hogy Prónay József baloldali követ czakonpakostul kitekerte a baloldali program közjogi nyakát Borsodban s elhatározta, hogy ezentul „szabadelvű ellenzék“ lesz. És Mocsáry hozzá teszi: „Bármily fájdalmasan esett is, azonban mindenkinek az, a mi történt, sikerült a fájdalomnak és indignáczióknak“ (nevezetes egy náczió!) „élesebb kitörését visszatartóztatni.“

A cikk vége aztán így szól: „Az egésznek akkor volna némi értelme, ha viszonzásra találna a jobboldal részéről... a „reformok“ érdekében...; ennek azonban Borsodban és Miskolczon semmi jele. Mindenki — és pedig jelentékeny deákpártiakról van szó, visszahuzódik mindenféle ürügyek alatt. Hát hiszen így ismertük mi eddig is a tisztelt jobboldalt.“

Ime, Mocsáry urnak élesebb kitöréseit visszatartóztatni azon, hogy egy szabadelvű reformpárt alakul. És aztán nyomban rá mégis haragszik a jobboldalra, hogy illetén fájdalomra és indignáczióra okot és alkalmat nem akar adni.

Mit szól ehhez Szentkirályi Móríc?z

Logikának nem logika, politikának nagyon haragos, komolynak nagyon nevetséges, vicznek nagyon száraz; arra, hogy okos legyen, nagyon ostoba s hogy nevetni lehessen rajta, arra meg nagyon álmoférfit. Hát mi mégis?

Hát — cikk Mocsárytól, egy kis miskolczi kocsonya, mely pislogat, zegyib semmi.

E h e u !

Mikor a váciutczai főhadiszálláson jelentették, hogy Prónay szakvezető Borsodot tör Tisza generális orra alá, az elkeseredett vezér e lapidaris szavakra fakadt: hiába, lutheránus!

Spiczényi Árpád: Ugyan édes tátim, mért nem mégysz el az országgyűlésbe, hol mostan a magyar náczionál-bankot tárgyalják?

Spiozig lezig. Árpádlében, rosszul vagy értesülve, mert ottond mast nem a náczionál-bankot, hanem a lange bankot tárgyalnak.

Nyelvészet.

— A sajtóbírótság termében. —

Tanítvány: Ugyan kérem, mi az a reduplikáció?

Borsszem Jankó mint tanár: *Alaktani figura, mely abból áll, hogy valamely szó első szótagját ismétljük, miáltal a szó értelménye meghalványozódik. P. o. K u - k u - r i c z a, oly növény, melynek gyümölcsétől a görhes sertvés meghizik, holott a kuricza semminemű hatással sincs reá. P o - p o - v i c z pedig azt jelenti, ha valakin valamely rossz vicz-ért derekasan elverik a port; a reduplikáció e szóban gyöngéden utal a test azon részére is, melyen a mütét végrehajtatik.*

A szerkesztőpostája.

Tisza-Tarján, Sz—ró. Köszönet a küldeményért. — Pest, K. Róza. Igen jók. — Genie. Hova előbb kérjük látogatását. — „Nömhez.“ Fidibus. — Pantalon. Bö, de szük. — „Folyamodvány 1853-ból.“ Ne emlékezzünk régiekről. — „Kecskellőre.“ Prae-tanter. — Torpedo. Nem rombol. — „Dobsa Makón.“ Disztalea. — „Katangkörök.“ Azok. — Pária. Minek nevelnök nagygya a boldogtalant? — Csippegő. Ha több éllel volna írva.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**

(kétsas-utca 24. sz.)

Nyilt tér.

Őszinte nyilatkozat.

A „Borsszem Jankó“ f. é. 215. számában „Vidéki Trombita“ alatt megjelent cikkre. — Igaz ugyan az, hogy én egy hitelt érdemlő, befolyásos ismerősömtől néhány nappal ezelőtt következő listát kaptam, u. m.

a fusionált reformpárt által határozott miniszterium:

Elnök: Tisza Kálmán.

Bellügy: Várady Gábor.

Pénzügy: Ghiczey Kálmán.

Közlekedés: Gróf Károlyi Sándor; államtitkár:

Jellinek Mór.

Igazságügy: Vukovics Sebő.

Cultus: Szwarcz Gyula.

Kereskedelem és iparügy: Jókai Mór; államtitkár: Horn Ede.

Honvédelmi: Ivánka Imre.

Küllügy: B. Podmaniczky Frigyes.

Igaz ugyan, hogy én néhány jobb ismerőseim felhívására ezen listát megmutattam. — Azonban nem igaz, hogy én ezen listát Ujpesten köröztettem légyen; — nem igaz, hogy én Ujpesten a balpárt vezére lennék, miután én sem a jobb, sem a balpárt értekezleteiben, sem választásaiban soha személyesen részt nem vettem. A „Borsszem Jankó“ által közölt lista eltér a fennebbi listától s e szerint nem igazi, miután Helfly Ignác ur neve elő sem fordul, a fentebbi listában se Ivánka Imre ur neve nem említettik.

Székrenyessi József.